KÆRLIGHED TIL NÆSTEN

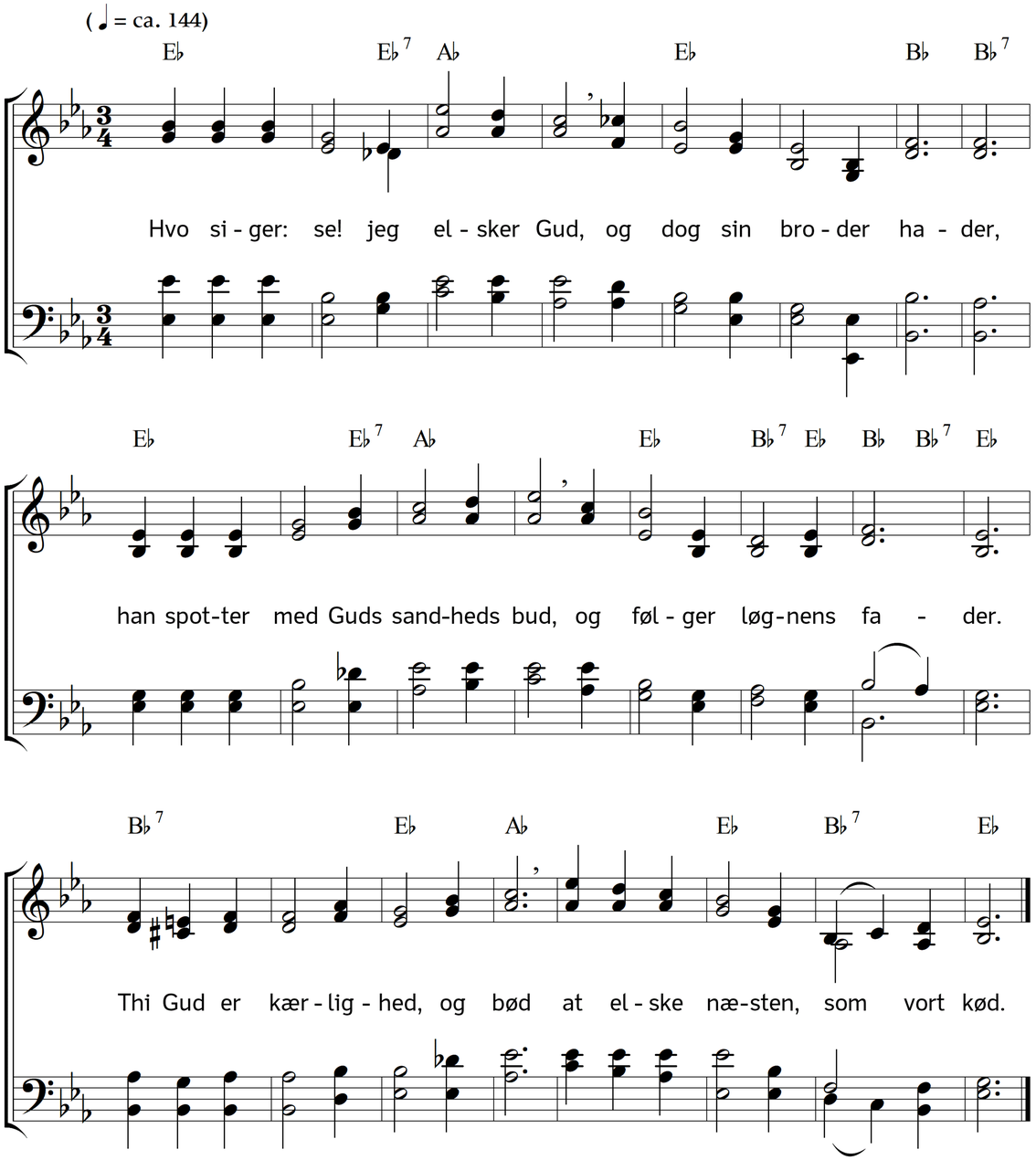

2. Den, som har lykken i sit skød,
ser sine brødre græde,
og giver hungrige ej brød,
og nøgne ej vil klæde,
sin første pligt han ikke ved,
og haver ej Guds kærlighed.

3. Hvo, som bagtaler falskelig,
og gerne hør bagtale,
ved fjendens fald kan glæde sig,
og alting sort afmale,
ej modstår æreskændere,
han elsker ikke brødrene.

4. Hvo, som med råd og trøst og magt
sin næsten vel beskytter,
men kun af stolthed, blødhed, pragt
og egenfordel nytter,
og ej af pligt og lydighed,
hos ham har kærlighed ej sted.

5. Hvo efter megen råb og buk
den trængende først glæder,
ej haster til den frommes suk,
som udi skjul tit græder,
ej mild udspørger selv hans nød,
han elsker ej, som Gud det bød.

6. Hvo hjælper vel, men næsten hart
sin godhed forekaster,
og uden skånsel straffer svart
de mindste fejl, som laster;
kan, når han næsten kvæler så,
Guds kærlighed i ham bestå?

7. Hvo ej de armes tarv og ret
med råd og dåd vil søge,
og ej vil råde bod på det,
som armod kan forøge;
men skødesløs giv gaven hen,
han er ej ret de armes ven.

8. Vel sandt, du kan ej kærlighed
i gerning altid øve;
men er du, når du kan, bered,
på den at vise prøve?
Attrår du det i sind og hu,
og gerne vil? Så elsker du.

9. Og svækkes denne drift i dig:
så søg den at oplive.
Sig: Gud er kærlighed mod mig,
hans billed vil jeg blive.
Gud! hvad jeg er, er dit, og nu
bør jeg ej være god, som du?

10. Én Fader have vi, én Gud,
og er ét legems lemmer;
så er det jo vort store bud:
at brødres vel vi fremmer.
Har Gud skabt verden blot for mig?
Gud! næsten elskes og af dig.

11. Vi har jo alle fælles trøst;
skal jeg da brødre hade,
som Gud ved sin Søn har forløst,
hvis synd Gud vil forlade?
At Gud sin Søn os haver sendt,
har jeg det mere, end de, fortjent?

12. Min syndeskyld tilgiver du,
mit lives Gud og Fader!
O skam! om jeg af kærlig hu
ej brødres skyld forlader.
Tilgiver ej den du gir til,
ej elsker den, du elske vil?

13. Hvad godt jeg gør den fromme her,
når jeg ham vederkvæger,
som mod ham vist, min Jesus der
mig herlig vederlægger.
Den menneske ej hede bør,
som Gud i arme glad ej gør.

14. Der skal en ubarmhjertig dom
vist fældes over alle,
som ej barmhjertig er, og som
ej hjælper dem, som falde.
O Gud! din Ånd min sjæl bered
af prise dig i kærlighed.

Tekst: Christian Fürchtegott Gellert. Oversættelse: Johan Ernst Heilmann. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2018 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/1898/